

[Aase Olesen]

Hvad er det, man gør? Man siger, at de mennesker, som ikke har lyst til at gifte sig, som ikke har lyst til at have sambeskatning, og som ikke har lyst til at have gensidig forsørgelsespligt, som altså på en række områder har økonomisk fordel af ikke at gifte sig, at de, hvis de kan bevise, at de har boet sammen i to år, skal være fri for den arveafgift, som andre skal betale.

Det undrer mig utrolig meget, at det konservative folkeparti kan gå ind for den tankegang som principielt rigtig. Det er den bedste måde at undergrave ægteskabet på, så kan man være enig eller uenig i ægteskabsregler og retsvirkningslov, og hvad ved jeg, men at høre herfra, at man fra konservativ side slutter op om SFs tankegang om at lave sådan en slags andenrangs ægteskab, undrer mig uhyre meget.

Forslaget som sådant er efter min mening uigennemarbejdet og inkonsekvent. Der er overhovedet ikke nævnt noget om, hvad man vil forstå ved samliv. Det er helt uinteressant at diskutere to år eller fem år, så længe man ikke kan definere, hvad man vil forstå ved samliv. Så siger man, man vil bruge den definition, som findes i lejeloven. Det er at springe over, hvor gærdet er lavest. Jeg synes, det havde været rart, om SF havde læst betænkning nr. 8 fra ægteskabsudvalget, hvor man simpelt hen siger, at man ikke kan definere, hvad man vil forstå ved ugifte sambøende.

Man har overhovedet ikke diskuteret problemet med hensyn til at sidde i uskiftet bo; det er i hvert fald en meget væsentlig side af problematikken, som man bare let og elegant springer hen over. Endvidere er forslaget inkonsekvent, når man alligevel bliver nervøs, hvis folk ejer mere end 500.000 kr. Hvis man mente det, man foreslog her, lavede man da ikke en undtagelse på 500.000 kr. Endelig er der spørgsmålet om arveafgift. Hvis man mener noget med dette forslag, hvorfor vil man så fritage folk for arveafgift? Det hænger overhovedet ikke sammen.

Ministeren siger, at han gerne vil ligestille parforhold. Det er noget vrøvl, fordi man dermed bare opnår ægteskaber af første rang og ægteskaber af anden rang, og det synes jeg egentlig en konservativ minister skulle holde sig for god til. Det, man skal ligestille, er selvfølgelig personer, og der er ikke anden udvej, når så mange mennesker vælger at bo

sammen uden at være gift, end at ligestille enkeltpersoner. Det koster penge, og det kan vi arbejde henimod, men der er ingen anden vej. Det kan ikke hjælpe, at vi begynder at tildele folk nogle retsvirkninger af en lov, som de ikke ønsker at leve under.

Vi mener, der bør være én eneste undtagelse, som vi også har gjort opmærksom på i ægteskabsudvalgets betænkning, og det er de par, som af juridiske grunde ikke kan gifte sig. Det er homofile, som vi er enige i arveafgiftsmæssigt bør behandles som ægtefæller. Derfor har det radikale venstre fremsat et forslag om partnerskab, som kommer til behandling senere i denne samling.

Vi mener, at vi i mellemtiden, indtil vi får denne ligestilling af personer, skal prøve at sanere lovgivningen. Et forslag til folketingsbeslutning om det emne – det er beslutningsforslag nr. B 66 – kommer til første behandling i morgen. På en række områder kunne man godt gøre noget for at få et mere entydigt husstandsbegreb og en bedre ligestilling mellem personer. Men det afgørende er, at vi ikke herinde går i den forkerte retning. Dette forslag er simpelt hen et skridt i den diametralt modsatte retning af den vej, vi skal.

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Medens jeg er fuldstændig enig med fru Aase Olesen i den meget velbegrundede kritik, hun rettede mod lovforslaget i den foreliggende formulering, må jeg ærlig talt sige, at jeg synes, fru Aase Olesen skød totalt over målet med sine angreb på selve sigtet i lovforslaget.

Det drejer sig om enkelte mennesker i en bestemt situation, og det drejer sig om arveafgift. Man skal ikke tro, at hele ægteskabsinstitutionen står og falder med, at man laver nogle mere rationelle, nogle smidigere og nogle bedre regler i forbindelse med betalingen af arveafgift. Jeg er ganske enig med Fru Aase Olesen i spørgsmålet om, hvordan man skal vurdere ægteskabet, men på den anden side ved vi jo også, hvordan andre vurderer tingene, og det skal i hvert fald ikke være hverken skattereglerne eller arveafgiftsreglerne, der er motiverende for, hvorvidt folk gifter sig eller ej. Det var såmænd det eneste, jeg prøvede at give udtryk for i min tale; ellers tror jeg ikke der er nogen uenighed imellem os.